

Αντί προλόγου

Όταν, πριν από κάποια χρόνια, κράτησα για πρώτη φορά στην αγκαλιά μου ένα τόσο δα μικρό πλασματάκι, τη Μπουκίτσα μου, αυθόρμητα ταξίδεψα πίσω στην παιδική μου ηλικία. Ξύπνησαν αναμνήσεις γλυκές και ξεχασμένες. Εικόνες, μυρωδιές και μνήμες, βαθιά θαμμένες, ξεπήδησαν παιχνιδιάρικα μπροστά μου και μου έκαναν νόημα να τις ακολουθήσω. Κι εγώ υπάκουσα μαγεμένη. Και κάπως έτσι, ξεκίνησα να γράφω τις μικρές ιστορίες που θα βρείτε σε αυτό το βιβλίο. Στόχος μου ήταν να ξαναδώ τον κόσμο με άλλα μάτια, να κατανοήσω την παιδική ψυχή, να δώσω μια τρυφερή απάντηση σε πολλά «γιατί», όχι ως ενήλικας, αλλά ως μωρό.

Γιατί αυτό ακριβώς είναι η Μπουκίτσα, η ηρωίδα του βιβλίου. Ένα μωρό λίγων μηνών που ανακαλύπτει τον κόσμο. Μας εξιστορεί πώς βρέθηκε κοντά μας, αναλύει το γιατί η ζωή των μωρών δεν είναι μόνο «μαμ, κακά και νάνι», όπως επιμένει η κυρία Ευτυχία, και μας μιλάει για το σκουπιδάκι που μπαίνει στο μάτι της μαμάς. Εξηγεί πώς παίζεται το ποδόσφαιρο και τι σχέση έχει με τις πιπίλες, αλλά και το παιχνίδι του «μη», που λατρεύει να παίζει με τους μεγάλους. Μας μιλάει για την αγαπημένη της θεία Ιουλία και τον «Θηριοειδή» που την ταλαιπωρεί και μας συστήνει τον Πετράκη, τον ιππότη που φοράει καπέλο μηχανής και που θα παντρευτούν. Μας λέει τι συμβαίνει όταν μυρίζει βόλτα στον μπαμπά της και μοιράζεται μαζί μας την αγωνία της μέχρι να καταφέρει να πει την πρώτη της λέξη.

Τώρα θα με ρωτήσετε, μιλάνε τα μωρά; Και μάλιστα αυτά που είναι μόλις λίγων μηνών; Όχι βέβαια! Η Μπουκίτσα, όπως και όλα τα μωράκια του κόσμου, είναι πολύ μικρή για να μιλήσει με λέξεις. Αυτό όμως δεν την εμποδίζει να σκέφτεται και να προσπαθεί να δώσει από μόνη της απαντήσεις σε απορίες που δεν μπορεί καν να εκφράσει. Ούτε βέβαια τη σταματά από το να ερμηνεύει τον κόσμο γύρω της μέσα από το τρυφερό και άδολο βλέμμα της.

Αν εσύ που διαβάζεις αυτό το βιβλίο είσαι ακόμα παιδί, σου εύχομαι ποτέ να μην χάσεις τη μαγική δύναμη που έχεις τώρα να βλέπεις τον κόσμο μέσα από την παιδική σου ματιά. Αν πάλι, εσύ που το διαβάζεις έχεις μεγαλώσει, θα σου ζητήσω κάτι λίγο πιο δύσκολο, αλλά όχι ακατόρθωτο. Προσπάθησε να βλέπεις πιο συχνά τον κόσμο μέσα από τα μάτια ενός παιδιού. Σε διαβεβαιώ ότι ο κόσμος σου, ο κόσμος μας, γίνεται πιο φωτεινός και χαρούμενος.

Καλή ανάγνωση!

ήμουν αρκετά κουρασμένη για να μπορέσω να συγκεντρωθώ. Όμως το ένστικτό μου μου έλεγε ότι με τη μαμά θα τα πάμε καλά. Για να την ευχαριστήσω, σταμάτησα να κλαίω, απόλαυσα ένα τέντωμα και κούρνιασα στην αγκαλιά της.

Κι εκεί που είχα αρχίσει να βολεύομαι, μια κυρία που ήταν ντυμένη στα μπλε με άρπαξε από την αγκαλιά της μαμάς, με έβαλε σε ένα κουτί με ροδάκια που το λένε πυρέξ και με πήγε σε ένα δωμάτιο γεμάτο μεγάλους. Μόλις με είδαν άρχισαν όλοι να κλαίνε. Εγώ τρόμαξα, γιατί νόμιζα ότι είχα κάτι που δεν τους άρεσε, κι έτσι άρχισα να κλαίω κι εγώ μαζί τους. Η κυρία με τα μπλε ρώτησε ποιος είναι ο μπαμπάς κι ένας κύριος που η φωνή του κάτι μου θύμιζε, με πήρε αγκαλιά. Εμένα μου άρεσε στην αγκαλιά του, αλλά πάνω που είχα χαλαρώσει, αυτή η κυρία με τα μπλε με ξαναπήρε για να με βάλει στο πυρέξ. Κάπου έλεος!

Είχα αρχίσει λίγο να ανησυχώ. Με πήγαινε από δω, με πήγαινε από κει, είχα αφήσει και μια μετακόμιση στη μέση. Θα προλάβω να άραγε; Τελικά με άφησε σε ένα δωμάτιο που είχε κι άλλο κόσμο, μικρό σε μέγεθος σαν εμένα. Αυτών τον κόσμο τον λένε μωρά. Τα μωρά ήταν ξαπλωμένα σε πυρέξ και κάποια κλαίγανε. Άραγε, να έψαχναν κι αυτά μεγαλύτερο σπιτί, σαν εμένα;

Είχα πια αρχίσει να κουράζομαι από τη μετακόμιση. Τα βλέφαρά μου άρχισαν να βαραίνουν και αποφάσισα να αναβάλω για άλλη μέρα την αναζήτηση καινούριου σπιτιού. Έφερα στον νου μου τη μαμά, που μύριζε πολύ ωραία, και νομίζω ότι με αυτήν την εικόνα με πήρε βαθιά ο ύπνος...

Το κορίτσι του μπαμπά

Θα μπω κατευθείαν στο θέμα και θα σας πω, χωρίς περιπτώσεις εισαγωγές, ότι ο μπαμπάς μου είναι ο καλύτερος μπαμπάς του κόσμου. Είναι ψηλός και όμορφος και επιμένει ότι του μοιάζω, αλλά δεν καταλαβαίνω πώς. Γιατί εκείνος έχει πολλά μαλλιά στο κεφάλι και στο πρόσωπο, που τα λένε γένια, ενώ εγώ είμαι σχεδόν καραφή και σίγουρα δεν έχω γένια. Τουλάχιστον προς το παρόν, γιατί ποιος ξέρει; Ίσως μια μέρα να βγάλω κι εγώ, αφού ο μπαμπάς μου τα ξέρει όλα.

Εκείνος με λέει «Μπουκίτσα του» και «πού είναι το κορίτσι του», αλλά εγώ δεν τον λέω τίποτα, αφού δεν μιλάω ακόμα. Οι άλλοι τον λένε χαζομπαμπά. Αυτό δεν ξέρω τι σημαίνει, όμως κάνει τον μπαμπά να νευριάζει, οπότε μάλλον δεν είναι καλό να είσαι χαζομπαμπάς, αλλά σκέτο μπαμπάς.

Τον μπαμπά συνήθως δεν τον βλέπω τα πρωινά, γιατί λείπει. Πάει σε ένα μέρος που το λένε δουλειά. Η μαμά μου έχει εξηγήσει ότι ο μπαμπάς πρέπει να πηγαίνει εκεί για να μπορεί να μου φέρνει κούκλες, κουδουνίστρες και ζωάκια. Όταν γυρίζει σπιτί, τον περιμένουμε στην πόρτα με τη μαμά και του κάνουμε χαρούλες. Αν και είμαι σίγουρη ότι με βλέπει, αφού είμαι ακριβώς μπροστά του, επιμένει κάθε φορά να ρωτάει «πού είναι το κορίτσι του». Με παίρνει αγκαλιά, κι εγώ του τραβάω τα γένια. Με πετάει ψηλά και ξεκαρδίζομαι. Καμιά φορά κάνω και λίγο εμετό πάνω του, γιατί όταν ο μπαμπάς γυρίζει, εγώ μόλις έχω πει το γάλα μου.

«Αγκού, σίλι, αγκού! Σκίντρι μπουόντρι εριμούντρι, ντρίπου-ντρίπου!» λέει και δείχνει πολύ χαρούμενη!

Το ίδιο δείχνω κι εγώ, αλλά το κάνω για να μην την στενοχωρήσω. Γιατί πραγματικά δεν καταλαβαίνω τίποτα. Αλλά, πείτε μου, αλήθεια, εσείς καταλαβαίνετε; Σας φαίνονται αυτά για ελληνικά; Απορώ πώς συνεννοείται με τους μεγάλους. Πάντως, όταν καταφέρω να μιλήσω, θα της μάθω να μιλάει ελληνικά για να μπορούμε να συνεννοούμαστε.

Ξέχασα να σας πω ότι η θεία Ιουλία έχει κόκκινα μάγουλα, γιατί φοράει μακιγιάζ. Το μακιγιάζ είναι κάτι χρώματα που βάζουν οι γυναίκες στα μάτια, το στόμα και τα μάγουλά τους για να νιώθουν πιο όμορφες. Τα μωρά απαγορεύεται αυστηρά να φοράνε μακιγιάζ, ενώ, αν έχω καταλάβει καλά, τα μεγάλα παιδιά μπορούν να βάλουν λίγο μόνο τις απόκριες.

Η θεία Ιουλία φοράει ένα πολύ ωραίο άρωμα που μυρίζει σαν πολλά λουλούδια ανακατεμένα με θάλασσα. Η μαμά νευριάζει και της λέει ότι δεν επιτρέπεται να φοράει άρωμα, όταν έρχεται να με δει και να με πάρει αγκαλιά, αλλά η θεία Ιουλία το ξεχνάει κάθε φορά, γιατί λέει ότι είναι κοκέτα, τι να κάνει! Η ιστορία με το άρωμα με έχει μπερδέψει λίγο, γιατί η μαμά κάθε φορά που με κάνει μπάνιο μου φοράει άρωμα. Μήπως δεν επιτρέπεται να με παίρνει αγκαλιά η θεία Ιουλία, όταν φοράω κι εγώ άρωμα;

Επειδή το σόι μου είναι αγαπημένο, συχνά η θεία Ιουλία μας καλεί όλους στο σπίτι της για φαγητό. Εμένα μου αρέσει πολύ το σπίτι της, γιατί έχει μεγάλο, καταπράσινο κήπο με ένα σκύλο, τον Βαγγέλη, και με βάζουν εκεί με το καροτσάκι μου για να παίρνω τον αέρα μου. Ο Βαγγέλης είναι ένα πολύ καλό σκυλάκι, αλλά θα σας μιλήσω άλλη φορά γι' αυτόν, γιατί τώρα μιλάω για τη θεία Ιουλία.

Πριν φύγουμε για την επίσκεψη, ο μπαμπάς πάντα πηγαίνει

στον φούρνο της γειτονιάς και αγοράζει τυρόπιτες. Η μαμά νευριάζει γιατί του λέει ότι η θεία Ιουλία θα μαγειρέψει κι είναι κρίμα κι ο μπαμπάς της απαντά ότι γι' αυτό ακριβώς το κάνει. Επειδή θα μαγειρέψει κι είναι κρίμα.

Η θεία Ιουλία στρώνει το τραπέζι και σερβίρει τα φαγητά που έφτιαξε. Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι γιατί, ενώ οι μεγάλοι μπροστά της λένε ότι όλα είναι πολύ νόστιμα και «για στα χέρια σου», μόλις η θεία Ιουλία πηγαίνει στην κουζίνα να γεμίσει νερό την κανάτα που αδειάζει συνέχεια, όλοι κάνουν μπλιαχ και προσπαθούν να δώσουν το φαγητό στον Βαγγέλη. Νομίζω ότι αυτό που γίνεται δεν είναι καθόλου σωστό. Όταν καταφέρω να μιλήσω, θα τους το εξηγήσω.

με αφήνει να βλέπω ποδόσφαιρο μαζί του στην τηλεόραση. Όταν μεγαλώσω κι άλλο, λέει ότι θα με πάρει μαζί του στο γήπεδο.

Τελικά, το ποδόσφαιρο είναι πολύ ωραίο παιχνίδι. Όταν μεγαλώσω θα καλώ κι εγώ τα φιλαράκια μου για να βλέπουμε αγώνα. Θα κάνουμε το σπίτι αχούρι για να μας λέει η μαμά μπράβο και θα ντυνόμαστε μασκοτάκια. Θα τρώμε όλοι πίτσες και σουβλάκια, και αν η ομάδα μας χάνει, θα έχω πιπίλες για όλους για να τους παρηγορώ, όταν κλαίνει.

Το παιχνίδι του "μην"

Οι μεγάλοι λένε ότι είμαι τυχερή, γιατί έχω πολλά παιχνίδια. Έχω τον Τζίτζι, το αγαπημένο μου σκυλάκι, την κούκλα μου τη Νότα, που κλαίει ακριβώς σαν κι εμένα, απλά όχι όταν κοιμούνται οι μεγάλοι το βράδυ, αντίθετα με μένα. Και βέβαια το βιβλίο με τα χνουδωτά ζωάκια που, όταν πατώ κουμπιά, αυτά μιλάνε και χαίρομαι, κι ες μην μπορώ εγώ να τους απαντήσω. Όμως εγώ θέλω να σας μιλήσω για κάτι άλλα παιχνίδια που τώρα τελευταία με ενδιαφέρουν όλο και περισσότερο.

Αυτά τα παιχνίδια είναι τα παιχνίδια των μεγάλων. Το σπίτι είναι γεμάτο από αυτά: στους τοίχους, πάνω στα τραπέζια, μέσα στα ντουλάπια, πάνω στις πόρτες. Μη νομίζετε δηλαδή ότι μόνο τα μωρά και τα παιδιά έχουν παιχνίδια. Η μαμά, για παράδειγμα, έχει τα κουζινικά της, που εκτός από αστείο θόρυβο κάνουν και φαγητό. Έχει την ηλεκτρική σκούπα που είναι καταπληκτική, γιατί κάνει ββββου και το σίδερο που κάνει φφστ και βγάζει ένα άσπρο σύννεφο. Εγώ τρελαίνομαι να το βλέπω, αλλά η μαμά δεν δείχνει και πολύ ευχαριστημένη. Τώρα θα μου πείτε, γιατί παίζει με αυτό συνέχεια, αν δεν το αγαπά; Ε... δεν μπορώ να ξέρω τα πάντα! Μωρό είμαι ακόμη, μην το ξεχνάτε.

Κι ο μπαμπάς έχει πολλά παιχνίδια μέσα στο σπίτι. Το

Βέβαια, το αγαπημένο παιχνίδι του μπαμπά και της μαμάς είναι το «μη» και το «μη εκεί». Το παίζουμε πολλές φορές τη μέρα, χωρίς να κουράζονται ποτέ, ειδικά από τότε που ξεκίνησα να μπουσουλάω. Νομίζω ότι αυτό πρέπει να είναι το πιο αγαπημένο παιχνίδι όλων των μεγάλων, γιατί και με τον φίλο μου τον Πετράκη το παίζουμε συνέχεια όταν είμαστε όλοι μαζί με τους γονείς μας κι είναι πολύ διασκεδαστικό.

Να σας εξηγήσω πώς παίζεται: στην αρχή πρέπει να πάρω ένα παιχνίδι των μεγάλων και να το βάλω στο στόμα μου, για παράδειγμα το κολιέ της μαμάς ή το τηλεκοντρόλ του μπαμπά. Τότε όλοι πρέπει να φωνάξουν αμέσως «μηηηη» και να μου το πάρουν από το χέρι, γιατί αλλιώς, όποιος δεν προλάβει να το πάρει πρώτος, χάνει.

Όσο για το «μη εκεί», αυτό είναι ένα παιχνίδι που πραγματικά ξετρελαίνει τους μεγάλους. Εγώ μπουσουλάω προς τα κει που μου αρέσει, συνήθως προς τα καλώδια ή τις πρίζες. Τότε οι μεγάλοι πετάγονται αμέσως από τη θέση τους και τρέχουν όλοι μαζί προς το μέρος μου, φωνάζοντας «μη εκεί Μπουκίτσα!»! Κερδίζει αυτός που με φτάνει πρώτος. Μα μπορώ εγώ να σταματήσω να παίζω τέτοια παιχνίδια μαζί τους, όταν τους βλέπω να τρέχουν και να κάνουν σαν μικρά παιδιά;

Εκτός από τα αυτά τα παιχνίδια, με τη μαμά και τον μπαμπά παίζουμε γαργαλητό, μου λένε τραγουδάκια, κάνουμε παλαμάκια, κουπεπέ και αεροπλανάκι κι εγώ ξεκαρδίζομαι στα γέλια. Καλά είναι όλα αυτά τα παιχνίδια για τα μωρά, δε λέω, αλλά νομίζω ότι πιο πολύ μου αρέσουν τα παιχνίδια των μεγάλων κι ας μην με αφήνουν να τα πλησιάσω. Τις επόμενες μέρες έχω βάλει στόχο να είμαι πολύ καλό παιδί για να με αφήσει ο μπαμπάς να ασχοληθώ με τα κουμπιά του κουμπιούτερ του. Κι αν δεν με αφήσει ούτε και τότε, ε λοιπόν, θα βάλω τα κλάματα!

Μόλις μίλησα

Σήμερα συνέβη κάτι καταπληκτικό! Μίλησα! Αλήθεια, μόλις μίλησα! Είπα την πρώτη μου λέξη και άφησα τους πάντες άφωνους, όπως δηλαδή ήμουν κι εγώ πριν μπορέσω να μιλήσω. Επιτέλους, το στόμα μου κάνει και κάτι άλλο εκτός από το να ανοίγει για να τρώω και να κλαίω!

Όμως είναι μεγάλη ιστορία, γι' αυτό καλύτερα να σας τα πω από την αρχή. Όταν γεννήθηκα, είχα εντυπωσιαστεί που έβλεπα τους μεγάλους να ανοίγουν το στόμα τους και να βγάζουν κάτι που λέγεται φωνή. Η φωνή είναι ένας ήχος που φτιάχνει λέξεις και οι λέξεις μας βοηθούν να μιλάμε και να συνεννοούμαστε με τους άλλους. Βέβαια, όταν οι μεγάλοι μιλάνε όλοι μαζί την ίδια στιγμή, νομίζω ότι κανείς δεν μπορεί να συνεννοηθεί με κανέναν κι ας φωνάζουν πιο δυνατά για να ακούγονται καλύτερα οι δικές τους λέξεις. Δεν έχω ακόμη καταλάβει γιατί μιλάνε έτσι οι μεγάλοι, αφού δεν δείχνουν να βγάζουν άκρη. Αυτό, όμως, δεν ισχύει όταν τραγουδούν όλοι μαζί, γιατί λένε ακριβώς τις ίδιες λέξεις, οπότε συνεννοούνται!

Πολλές φορές προσπάθησα να βγάλω κι εγώ λέξεις από το στόμα μου. Και πόσο στενοχωριόμουν όταν, κάθε φορά που πήγαινα κάτι να πω, ναι μεν έβγαζα ήχο, αλλά ο ήχος δεν έβγαζε νόημα! Μμμππρρρ! Γγκκκκκ! Ιαϊαϊα! Πώς να συνεννοηθώ με τους μεγάλους έτσι; Πώς να πω στη μαμά και τον μπαμπά πόσο

Η μεγαλύτερή μου σκανδαλιά

Το πιο απίθανο μέρος στο οποίο με πήρε ο ύπνος

Το αγαπημένο μου παιχνίδι

